

Glória in excélsis Deo

De gehele KIF-redactie wenst u, de gewaardeerde lezer, alvast een zalig kerstfeest en een gelukkig nieuw jaar. En heten u welkom bij de eerste KIF van dit academische jaar en helaas alweer de laatste KIF van dit kalenderjaar. Welkom terug vertrouwde KIF-strijders: Stijn, met zijn enorme Among Us fascinatie, Martijn, met zijn grote kennis en Zaanse connecties, Finn, met zijn secretariële vaardigheden en Brent, met zijn Brent vaardigheden, welkom bij weer een nieuw KIF-jaar. Ook verwelkom ik de nieuwe KIF-rekruten: De film-fanaticus Merlijn, met zijn toeter op de waterscooter en zijn stalker die ons elke vergadering weer volgt; De enige echte Gamemeneer Don, wacht dit is een andere Don..... Don: De grote scepticus van de Nederlandse samenleving als het over feesten gaat; De zeer fotogenieke, vooral als er drank aan de orde is, Fay: Qui est la seule femme au KIF, Et dont le corps n'est pas composé à soixante-dix pour cent d'eau, mais à soixante-dix pour cent de bière. En natuurlijk bonnenkoning Tyas: die als lieflijk vrouwelijk vosje al onze harten verovert! Ik heet jullie van harte welkom. En vanzelfsprekend is er een nieuwe voorzitter die dacht zichzelf te kunnen sparen tijdens deze introductie, nou mooi niet. Wij verwelkomen de nieuwe voorzitter van de zesde jaargang van de KIF: Thomas, de man die als Kleioot te veel borrels heeft overgeslagen.

Het kan je niet ontgaan zijn dat je deze uitgave niet bij een echte Kleio-borrel heb mogen ontvangen. De maatregelen zijn voor ons allemaal nog steeds onuitputtelijk kut. Het demissionair kabinet, dat hopelijk binnenkort haar opvolger kent, en de Kamer zijn niet al te concreet en behulpzaam tegenover het volk. Vergeet daarom niet te stemmen tijdens de gemeenteraadsverkiezingen, want ook lokaal kan dit verschil uitmaken. Heb je nog kleur te bekennen dan is ook deze KIF iets voor jou!

In deze uitgave van de KIF kom je van alles tegen: van rozige Pauselijke recepten tot de citroenen-allesreiniger van Albert Heijn, van dino's tot sexy geschiedenis, van een links manifest tot het alcoholbeleid van de UvA, van roddels tot een geheime aanbieder, van een persoon tot een persoon, en van Vlaanderen tot de haat aan de letters C, X en Y. Je vindt het allemaal terug in deze KIF. Sla hem daarom gauw open en aanschouw de perfectie, die wederom is geleverd.

Heb jij nu het idee dat je een perfect stuk voor de KIF op de plank hebt liggen? Stuur deze dan naar dit e-mailadres: kif@kleio-amsterdam.nl. Dan publiceren wij hem met groot plezier in de volgende KIF. Mocht je nog vragen hebben met betrekking tot het insturen van een stuk, dan kun je ons op hetzelfde e-mailadres bereiken.

Fijn leesplezier, een zalig Kerstfeest en een gelukkig en minder lockdownerig 2022,

De KIF

Redactie:

Thomas van der Knaap (Hoofdredacteur), Finn Jaspers (Secretarieel Redacteur), Stijn van Duijn (Emeritus-Hoofdredacteur), Martijn Bes (Senior-Redacteur), Brent Sickmann (Redacteur), Fay Willemsen (Junior-Redacteur), Merlijn van de Munt (Junior-Redacteur), Don Wagenmans (Junior-Redacteur), Tyas Veenhoven (Junior-Redacteur/Printbonnenkoning)

Historische brief

Geachte leden van Kleio,

Mijn naam is Jozef Stalin, eerste Secretaris-generaal van de Communistische Partij van de Sovjet-Unie, Voorzitter van de Ministerraad, Volkscommissaris van Defensie, Voorzitter van het Secretariaat, Voorzitter van het Presidium, Voorzitter van het Orgburo, en eigenlijk de baas van alles in ons Russische Moederland. Ik spreek tot jullie vanuit het verleden, om mijn mooie tijd in Amsterdam te eren, specifiek in het café dat destijds DIEP! heette.

Ik mocht hier, zonder dat de leden door hadden wie ik was, een avond doorbrengen. Ik kwam hier natuurlijk voor een late episode van de Grote Zuivering: het werd tijd dat die nuchtere Hollanders eens door gingen krijgen wie hier nou echt de Voorzitter was. Het was trouwens sowieso verdacht dat Kleio precies vijf jaar na het overlijden van Lenin is opgericht. Eenmaal aangekomen op het verwarmd terras zag ik tot mijn grote verbazing niks van wat mijn geheime bronnen mij hadden verteld. Ten eerste zag de gevel er helemaal niet verdacht uit, maar juist warm en gezellig! Groepjes studenten zaten met een pilsje te praten over belangrijke en minder belangrijke wereldproblemen. In tegenstelling tot die verschrikkelijke Duitse burens, hadden ze hier prachtige groene flesjes bier met een welgeplaatste rode ster erop. Dit deed mij gelijk thuis voelen en ik bestelde er een voor al mijn nieuwe kameraden. Zelf nam ik een litertje Moskovskaya, want ik moest natuurlijk goed op blijven letten of er iets opvallends gebeurde.

Eenmaal binnen vergat ik dit gelijk. Wat een pracht en praal! Sfeervolle schilderijen, glimmende gitaren, stevige sjoelbak, warme noten en een lieve barvrouw. Tot mijn grote genot was het café ook helemaal niet diep. Dat gold alleen niet voor kameraden die te diep in het glaasje keken. Voor de rest van de avond heb ik niet meer gedacht aan mijn idealen en doelen. Ik zal deze herinnering tot in de eeuwigheid koesteren en ik dank jullie hiervoor. Aan alle mooie dingen komt een einde, dus ook aan Stalin. Vandaar de noodzaak van een testament.

Daarom bij deze mijn testament, nagelaten aan jullie wie ik het het meest gun. Het is belangrijk dat dit alles op papier staat mocht ik te komen overlijden. Uiteraard is het van belang dat mijn bezittingen gelijk verdeeld moeten worden in ons Communistische Utopie. Daarom, legateer ik, Jozef Vissarionovich Stalin, jullie geliefde leider, wonende Kuntsevo Dacha te USSR, geboren op 18 december 1878:

Mijn collectie van auto's te worden onderverdeeld tussen de meest prominente Kleio-leden, dat is, het bestuur. Zeg alleen alsjeblieft niks tegen het volk, dat uit louter protest tegen mijn geweldig bestuur vals verklaart honger te lijden. Ik zal alles ontkennen, ook als ik dood ben.

Dan, mijn Russisch staaltje ZIS-110 Packard gaat naar Gien Gommers, jullie absoluut leider, omdat het dak open kan terwijl zij naar het volk wuift en de mensen huilen om haar zegening.

De gepantserde ZIS-115, echter, gaat naar Jan Dongelmans, omdat hij van het hele

bestuur de grootste kans heeft dat iemand een aanslag op zijn leven wilt plegen. Succes, Jan, ik weet hoe het voelt.

De Packard Super Eight gaat naar Ramon Raak, zodat hij de radio en ingebouwde speakers kan gebruiken om reggae te tunen. Check m'n ipod (te herkennen aan het roze hoesje), Ramon, daar staat nog goede shit op.

De gouden ZIL Limousine gaat naar Lotte Pebesma, omdat haar shine, of zo is mij verteld, geen grenzen kent (net als de toekomstige Sovjet-Unie – alles zal duidelijk worden).

Mijn 1937 Packard V12, een geschenk van President Roosevelt, gaat naar Tyas Veenhoven, omdat hij als bestuursafgevaardigde bij de KIF zit en daarmee als bestuurslid het meest heeft bereikt. De rest van de auto's gaan naar de walvissen.

Dan in het kort: mijn dodenmasker laat ik na aan de Kleio kamer, zodat de Communistisch-Utopische geest van mijn goddelijke bestuur kan toekijken als er belangrijke beslissingen binnen de vereniging worden genomen. Dan moet mijn grote standbeeld verplaatst worden van de Nationale Begraafplaats in Moskou naar de binnenplaats van het Bushuis in Amsterdam. Mijn ingelijste en gesigneerde portret van toen ik 23 jaar oud was laat ik na aan het damestoilet in Café DIEP!, ter nagedachtenis van de mooie avond die ik hier heb genoten. Daarnaast mogen mijn 365 militaire uniformen worden uitgedeeld aan alle leden van Kleio, opdat zij allen gelijk mogen zijn!

Tot slot, zorg alsjeblieft goed voor Snuit, mijn zwarte Russische Terrier. Ik weet dat het militaire fokprogramma uit de hand is gelopen, en dat hij 31 Tataren heeft verscheurd met zijn gigantische tanden, maar het is zo'n lief beestje. Heb je die ogen gezien? Bij mij thuis op de koelkast hangt een briefje met verdere specificaties over hoe hij verzorgd moet worden. Verder weet Gien, jullie absoluut leider, wie op mijn bevel worden geëxecuteerd of gedeporteerd naar de Goelag, en tevens ben ik van mening dat Carthago vernietigd moet worden.

Hoogachtend en Russische groet,

Jozef Vissarionovich Stalin

Een links manifest

Frustratie, een overkokend gevoel van machteloosheid en een nijpend gebrek aan hoop in de toekomst. Het gevoel dat de wereld misschien niet voor je gemaakt is. Het gevoel dat het misschien tijd is voor iets anders. Het gevoel dat de wereld misschien niet moet veranderen, maar dat jij dat moet.

Trouwe PvdA stemmers zullen hierin allicht een Lodewijk Asscher herkennen post-verkiezingstijd in 2017, en hoewel de titel dat misschien ook doet vermoeden, wil ik het hebben over een heel ander slag linkse ellende: de voortdurende misère van linkshandigen die, na een jarenlange trend van nivellering en een toenemende mate van bewustwording van gemarginaliseerde groepen in onze maatschappij, nog steeds vergeten lijken te worden. En denk maar niet dat dit een volwassenenprobleem is, oh nee. De enige reden dat ik dit

manifest nu op papier zet en niet vijftien jaar geleden, is omdat ik vijftien jaar geleden nog zandtaartjes bakte in de speeltuin.

Want zelfs na jaren in de strijd gehard te zijn, zelfs na al die vragende blikken van klasgenoten wanneer ik tijdens de les aantekeningen zat te maken, niet zelden opgevolgd met de vraag 'bEn Jij liNkSHanDUg?' gepaard met een blik alsof ze een door een overmaat aan radioactieve straling fysiek misvormde miereneter met twee slurven voor zich hadden, ben ik ook maar een mens. Hoe veel kinderen worden er per dag wel niet gedwongen om rechtshandig te knippen, omdat de enige linkshandige schaar die door de school is ingekocht al maanden stof ligt te happen onder een vergeten tafeltje of gebruikt wordt door andere klasgenootjes die het verschil niet kunnen zien tussen een linkshandige en een rechtshandige schaar? Ik vraag je, hoeveel handruggen van kinderen worden er per dag ongewild getatoeëerd door vulpennen zonder sneldrogende inkt? En ik vraag je nogmaals, hoeveel gepikeerde blikken hebben linkshandige scholieren wel niet moeten verdragen toen ze tijdens gym bij softbal aan de beurt waren om te slaan en vervolgens de hele meute die wachtte op haar beurt zuchtend naar de andere kant moest sjokken van de gymleraar voor het geval de honkbalknuppel in het rond zou vliegen? Precies.

Mocht je denken dat de problemen waar linkshandigen dagelijks mee te maken krijgen over zijn zodra ze in de grotemensenwereld belanden, vergeet het maar. Van pannen met schenktuitjes aan de verkeerde kant, tot maatbekers met de maten aan de achterkant. Misschien is het wel waar. Misschien is de wereld inderdaad niet voor linkshandigen gemaakt. Maar laten we dan tenminste met z'n allen proberen het de linkshandigen wat makkelijker te maken. Vraag eens aan dat linkshandige klasgenootje hoe het gaat, maak eens een praatje, vraag eens of hij hobby's heeft en of hij een kauwgompje lust. Want de dag dat er twee-tuitige pannen of twee-orige mokken worden uitgevonden laat nog wel even op zich wachten, eveneens de dag dat de zetels van de PvdA weer in het linkerrijtje komen. Dus, mijn boodschap: laat links niet links liggen.

Het UvA alcoholbeleid

AMSTERDAM - De Universiteit van Amsterdam heeft dit jaar een nieuw alcoholbeleid. Sinds de overheid heeft gepoogd de volksgezondheid te verbeteren met hun Nationaal Preventie Akkoord, omdat wetenschappers hebben aangetoond dat alcohol schadelijk kan zijn voor het welzijn van studenten en studieprestaties, gaat de Universiteit deze jaarlijks herzien en verbeteren. Verder laat de Universiteit in een nieuw rapport weten dat het voor verbonden verenigingen de mogelijkheid heeft "voorwaarden te stellen door de gedragscode en het convenant Alcohol & Sociale Veiligheid."

Wat verandert er? Dat ligt eraan. De Universiteit probeerde tijdens de Intreeweek al alcoholconsumptie voor 5 uur (wa gewoon borreltijd is) te beperken. Nu hebben ze borden geplaatst waarop staat dat het verboden is alcohol te nuttigen. Daw je checkt of iemand 18+ is of nie dat snap ik wel, en bewuswording leuk, maar niemand komt aan mijn drankgebruik.

Ze zeggen da alvhcol niet vanzelfsprakend is, en ze bedenke van die huisreges en gedragrexges, of dat cateraars actief nudjing vna acholvrij drank toepasser, amaar ik zie iedereen gwoon verderdrinke. Met de afgedlingshoofd, de studenteafviseur en de andere begeleier zoals direeteur gaan ze probere problemaatiesch alvolgkbruik op te spore. Waa ze over hebbfn is veraNtwoordelijkheid nemen voor alhcol en dringkwewoontes droorbreken. De faculteit regelt da met ons bestuur. Mij krijgen ze nbie !!

Ik vin gewwioon gezelkiig. W aDorst hbbe. Wa ze gaan rpober n is xzo ket prevensie vdie dinges doen. Daarom wqeeiger ik Zsemoeten nir2somoelijk. He kenjem martin al? odneon daaprom ii lOdw!!r eregelemtentijkl kjhoezo oew???/o 39zoalsldezeebra inz zuidafrika0qSRUTDNENTEbnWD IJDAFÉ P DIPW DEIP diqwioostreepjes zo zwwart wit dakmomtde naam zeebrawpad vandaan.b alckigholstrewategieq btaaptloch de reksning nie wkeuzsws iojaalcholiszqweer jij szo fewoon lwkekgistreez zuiipe wadkom jen downen dwndebarmen nZwegghzeebras wweeeeyyyY!!!!!! Hahahblada ahchoolbeliejid blablakblakblakbkssoaw wanrtn n onzin QMAN ofplikkere

Underkiffer(s)

Underkiffer bij een rechtenhoorcollege.

Hoewel de Toekomstcommissie ons een optimistisch beeld wil geven over wat je kunt doen na je geschiedenisstudie, helpt het om toch maar eens rond te kijken wat er nog meer is. Dit was de motivatie voor mijn fout om underkiffer te gaan bij onze rechten collega's.

Stap 1 van mijn infiltratieplan was om überhaupt een hoorcollege te vinden om te infiltreren. Ik kwam er tot mijn verbazing en schrik achter dat er 25+ werkgroepen voor rechten zijn. Wat een zonde dat er zo'n 500 mensen zijn die echt geen idee hebben wat ze willen met hun leven en dan maar rechten gaan doen.

Stap 2 van mijn operatie was de roeterseilandcampus binnendringen. Dit ging gemakkelijk door middel van mijn meestervolle mondmasker-camouflage. Eenmaal binnen kwam ik een consistente factor tegen die ik vaker zou zien tijdens mijn ongevraagde bezoek. De enkele kleur van het interieur - tussen wit en grijs - was ontzettend onopmerkelijk. Het gebouw voelde daarom enorm leeg en gaf mij een koude rilling in mijn lijf. Het deed me de vergelijking opwerpen met de HvA en haar kille aard.

Stap 3 was informatie verzamelen vanuit mijn omgeving ter optimale voorbereiding. Al snel merkte ik dat ik als een van de weinige oprecht aanwezig was vanuit mijn vrije wil. Ik hoorde veel gemekker en gezeur over gebrekkige voorbereiding en een gebrek aan wil, niet enkel alleen over het hoorcollege maar ook over het leven zelf.

Toen het eenmaal zover was om de collegezaal te betreden, was verpletterd worden door de enorme menigte ongemotiveerde rechtenstudenten niet te voorkomen. Toen ik eenmaal levend uit de menigte kwam en een plek had, was het tijd om te zien wat Rechten inhoudelijk te bieden had.

Wat ik echter niet wist was dat dit hoorcollege een gastcollege zou zijn van een jurist die specialiseerde in het Franse recht en zou gaan vertellen over de Franse invloed op het Nederlandse rechtssysteem. Nadat ik dus al deze moeite had gedaan om wat meer over rechten te leren, kreeg ik toch een geschiedenisles.

Het blijkt maar weer: van de beste studie is geen ontkomen aan.

Underkiffer bij de voorzittersvergadering van Kleio

Daar zit ik dan, beneden in het Bushuis te wachten op de voorzittersvergadering van Kleio's commissievoorzitters. Mijn laatste college is 2 uur en 40 minuten geleden afgelopen en ik moet nog 40 minuten wachten op het begin van de vergadering. Om eerlijk te zijn heb ik geen idee wat ik er moet doen. Volgens mij heb ik helemaal niks te bespreken. Daarnaast heb ik ook spijt dat ik geen kussen heb meegenomen. Ik ben een commissievoorzitter die niet weet waarom hij naar de voorzittersvergadering gaat, en in dat licht is dit is het resultaat van mijn onderzoek naar de eerste voorzittersvergadering van Kleio.

Zo zit ik daar in de vergaderzaal met een stel mensen die ik niet allemaal ken. Een deel is er niet en een deel heeft online tentamen en zit te multitasken thuis in bed. Ik heb tenminste koffie, dat niet eens werd ingeschonken door de Commissaris Intern. We beginnen op zijn Kleio's: te laat. De Commissaris Intern begint de vergadering waarbij het ijs werd gebroken door een voorzitter met een liefde voor de Oudheid, die in diens gezicht geslagen is door een duif vlak voor de vergadering. Mocht er Covid-21 of Covid-22 ontdekt worden weten we bij Kleio de bron al. Een voorstelronde op de anonieme alcoholistische manier was het volgende dat op de planning stond. Hier hoor ik lekkere geruchten, waardoor ik iedereen veel beter ken dan ze denken. Ook dingen over mensen die er niet waren behoren tot deze geruchten, ik heb bijvoorbeeld gehoord dat er een driehoeksverhouding aan het ontstaan is binnen Kleio! Verder was het echter vrij saai, maar voor voorzitters best nuttig. Een voorzitter ging overigens bijna dood gedurende de vergadering, of de aanleiding het het SARS-COV-19 was of dat diegene te veel gefeest had, is niet bekend. Corona gooit bij iedereen natuurlijk weer roet in het eten, bij elke commissie #kutcorona. Ook zijn er middelvingers uitgedeeld. Verder gebeurde er eigenlijk niks interessants. Het was uiteindelijk toch geen verspilling van mijn tijd en er zat toch wel iets nuttigs voor mij tussen, namelijk dit stuk. De emeritus-voorzitter van mijn commissie, die zichzelf gewoonlijk mutete en iets anders deed, had het zeer mis, je moet het voor jezelf leuk maken.

Conclusie: het was minder erg dan gedacht, maar om er 3 uur op te wachten is toch wel een beetje lang. Maar hé, multitasken tijdens de vergadering, door dit artikel te schrijven, werkt toch wel erg goed. Ik wil mijn oprechte excuses aanbieden aan de Commissaris Intern en tevens mijn bestuursafgevaardigde, die mij mogelijk in elkaar gaat slaan bij het volgende voorzittersgesprek. Daarbij moet ik mijn excuses aanbieden aan mijn mede-voorzitters, die mij bij de volgende voorzittersvergadering in elkaar gaan slaan of misschien erger nog: vermoorden. Overigens staat er voor mijn volgende voorzittersgesprek een vacature open voor voorproever.

Tot de volgende onderkiffer, waarbij we een meeting van het OMT zullen binnendringen.

Allesreiniger van het Albert Heijn huismerk

Sinds een paar weken gebruik ik nu allesreiniger van Albert Heijn huismerk. Met name de citrus-variant bevat me uitstekend. Het middel neemt vuil en vet snel op, maakt afwasbare oppervlakken streeploos schoon, en het vult de ruimte met een aangename citrusgeur. Dit sterke spul lijkt letterlijk álles te reinigen. Maar reinigt het ook onze zonden uit de geschiedenis?

Albert Heijn allesreiniger is bedoeld voor grote oppervlakken, zoals grote tegels. Maar wast het ook de zonden van de Spaanse inquisitie weg? Of de Nederlandse onderdrukking in Indonesië? En de verwoesting van Carthago?

Het schoonmaakmiddel is te gebruiken voor iedereen (behalve kinderen: lees vóór gebruik zorgvuldig de instructies door), maar kan het ook de Katholieke Kerk reinigen van haar vreselijke daden in de geschiedenis? Kan het middel ook het vuur van de brandstapels doven waar kettlers machteloos aan vastgenageld stonden om een pijnlijke dood in de vlammen te sterven? En hoe zit het met de kruistochten? De staat van het Midden-Oosten ten tijde van eigenlijk altijd? Kernwapens?

Op de bijsluiter staat dat de ideale hoeveelheid Albert Heijn allesreiniger twee doppen per halve emmer water (ca. 5 liter) is. Maar is dat ook genoeg om het leed dat is ontstaan door de Europese overzeese expansie en de daaruit resulterende massasterfte onder inheemse Amerikaanse bevolkingen weg te spoelen? Kan deze vreselijke mix van ongeluk en exploitatie worden schoongeveegd met een wit, vochtig doekje, gedoopt in Albert Heijn allesreiniger?

Albert Heijn allesreiniger bevat o.a. anionogene oppervlakreactieve stoffen, 5%-15% zeep, 5% parfums, en conserveringsmiddelen. Bij het inwinnen van medisch advies, de verpakking of het etiket ter beschikking houden. Buiten het bereik van kinderen houden. Lees aandachtig en volg alle instructies op. Nu in de bonus bij Albert Heijn.

The Church Bell

Once there was a boy of small intellect. People would say that he was stupid as a rock. His father was afraid he'd never have any use for him, and that his son would never be able to make a living on his own, until one day he took him to church to ask for the sexton's advice.

The boy and the father climbed the hill that overlooked the town, where the church stood. Upon entering the church, the boy heard the ringing of the bell high up in the tower. Immediately he was enchanted by the cling-clanging sound, which he never heard before. The boy asked the sexton where the sound was coming from, and the sexton showed him how to ring the bell, pulling the rope underneath the high tower up and down. Full of wonder, the boy asked him if he could ring the bell himself, and soon the father and the sexton found the boy a job. He would ring the bell, day and night, and listen to the sound in all its glory and amazement. "Surely," he said, "this must be the sound of God."

Then one day a man entered the church. He was a slim, bearded figure and his clothes were torn. "A pilgrim, he must be!" the boy thought.

"I came to find God," the pilgrim said. "Can you show me where he is?"

Happily the boy showed him how to ring the bell, and, as he did every day and night, listened to the sound in all its glory, wonder, and amazement. But the pilgrim wasn't quite impressed. "That is not God. That is a bell," he told the boy.

The boy stood there a bit stunned. The pilgrim continued, "If you want to find God, you have to climb the hightower, because God is in the heavens high above, and the tower reaches high towards him." The boy dubbed for a moment, then ran up the tower. When he stood upon the tower, he looked out over the landscape, and the immense castles of clouds that

stood out against the heavens.

Suddenly, the bell rang, as the pilgrim pulled the rope up and down from downstairs, and the sound was hard, so hard, that the boy's ears jumped. Now the boy heard nothing; he was deaf! He ran downstairs, crying and confused about what happened. He would never be able to hear the bell again, if anything.

The doors of the church were closed and barred, and the boy tried to open them, but his little arms were too skinny to lift the heavy beam. He turned around to search for another way and saw the pilgrim standing there, in the middle of the hall. His eyes were fiery red. When he opened his mouth to speak, which the boy could not hear, his teeth turned to long and large fangs. His hands, that he had covered in his torn robe up until now, showed nails sharp as knives. Throwing off the robe, two immensely large wings emerged; black as the night. Slowly the pilgrim grew into a monstrous demon. Indeed, he was the devil himself.

He smiled and stuck out his claw to the boy as a welcoming gesture. But the boy, frightened, ran up the stairs to the hightower and prayed to the bell for a miracle to save him. The devil used his wings and flew up the hightower to catch the boy, and scraped his claws over the bell, leaving a trail, as he tried to enter the small tower room from underneath it. When he opened his mouth the boy saw numerous rows of fangs, and in the middle a snake, instead of a tongue, that evilly gazed at him.

The boy, unknowingly what to do, climbed even higher up the tower, so that now he sat right upon the bell itself. There he saw the rope onto which the bell hung, and started biting into it. Then, heavy as the bell was, the rope snapped, and the boy, the bell and the devil underneath it, plunged down the hightower, falling to the ground where the bell sounded its last bang.

The townspeople, hearing the chaotic rumble, fastened towards the church, and the sexton attempted to open the doors, which were still barred from within. The boy's father came and tore down the doors with his axe. When they entered the church, they saw the havoc and the rubble. In the middle, the bell, and on it, the boy, who had died from the fall. From the debris, a snake slipped outside and disappeared into the world.

The boy got an honourable funeral and was eventually declared a saint of the church. Centuries later, the site was abandoned, as people moved to the city, or other areas where there was more to be found. The church lay ruined on top of the hill that once overlooked the town, and got overgrown by the branches of nature. But sometimes, when a traveller close-by pricks up his ears, and when the wind blows into the right direction, the cling-clanging sound of the bell can be heard, as it was once rung by a brave boy of small intellect. Full of all its glory, wonder, and amazement.

Kif-Culinair

Habemus Pizzam Papae

Pizza is oud! Nou ja, de pizza die je nu aan het eten bent is natuurlijk maar een paar minuten oud. Man, wat werkt deze slukreclame goed. Heeft de KIF dan toch eindelijk budget? Nee natuurlijk niet, wat dacht je nou?! Eén van de vroegere pizza recepten komt naar ons vanuit 1570. En het is ook nog eens een recept geschikt voor een renaissance Paus! Dat wordt smullen. Vele renaissance recepten waaronder deze zijn aan ons overgeleverd door de 'Opera di Bartolomeo Scappi'.

Met opmerkingen [1]: Is dit bedoeld als vraag?

Met opmerkingen [2]: soort van retorische vraag

Met opmerkingen [3]: Nee? Nee naar wat?

Met opmerkingen [4]: Geen idee, heb t veranderd

Met opmerkingen [5]: het is een antwoord op de vraag hiervoor

Wat heb je nodig:

- 480 gram bloem (dat ook voor brood gebruikt kan worden, patentbloem kan wel)
- 1 theelepel gedroogde gist/60 gram hoge concentratie biga (niemand weet wat de fuck dit Italiaanse ingrediënt is, dus gebruik maar een theelepel gedroogde gist)
- 60 gram paneermeel/broodkruimels doorweekt in 120ml (warm) water
- 120ml water (naast het water dat je gebruikt voor het bovenstaande)
- 2 theelepels zout
- 400 gram ongezouten boter (in stukken gesneden)
- 2 eetlepels gesmolten boter
- 1 eetlepel suiker
- 1 theelepel rozenwater
- boter of olie

Hoe maak je dit:

1. Mix de zout met de bloem.
2. Voeg de gist/biga toe.
3. Voeg doorweekte paneermeel/broodkruimels toe.
4. Mix dit door elkaar.
5. Voeg de rest van het water toe, maar niet alles, gebruik de hoeveelheid die je nodig hebt om het een deeg te laten vormen, ondertussen mix je alles door elkaar. Dit deeg wordt heel plakkerig door de boter, voeg daarom niet te veel water toe, het moet net bij elkaar komen. Als je later meer nodig hebt kan er altijd wat extra toegevoegd worden.
6. Kneed het deeg voor 10 minuten zodat het glad wordt.
7. Leg het in een licht ingevette kom en laat het met een doek over de kom verdubbelen in grote.
8. Het reizen kan 2 tot 4 uur duren, 4 uur wachten is aan te raden in de meeste gevallen, dat ligt aan weersfactoren.
9. Wanneer het deeg gerezen is, druk het dan een beetje plat in de kom en leg het vervolgens neer op een licht met bloem bestrooide werkoppervlak.

10. Rek het in een vierkant/rechthoek uit en verspreid een paar stukken boter over de bovenkant van het deeg.
11. Vouw het deeg in en kneed het deeg tot de boter er doorheen is gemengd.
12. Herhaal stappen 10 en 11 tot alle stukken boter er doorheen zitten.
13. Wordt het deeg te plakkerig? Voeg dan wat bloem toe.
14. Als al het boter er doorheen zit en het deeg glad is, verdeel het deeg dan in 3 delen.
15. En laat het, het liefst in een koelkast, een half uur rusten.
16. Terwijl je wacht, verwarm je de over alvast voor op 175 graden Celsius.
17. Daarnaast kun je een rond taartblik invetten met boter. Gebruik het grootste blik dat je kunt vinden!
18. Na het rusten van het deeg, rol je de 3 delen individueel uit tot de grootte van de taartblik. Stapel dan de 3 delen op elkaar in het taartblik.
19. Op de bovenste deegschijf, smeer je de gesmolten boter.
20. Daarna prik je met een mes rondom de pizza in de bovenkant zodat hij niet te veel reist.
21. Bak de pizza voor 1 uur en 15 minuten.
22. Na 1 uur en 15 minuten, smeer het rozenwater over de pizza en strooi wat suiker over de bovenkant.
23. En laat het daarna nog eens 15 minuten bakken in de oven. Of tot het helemaal gaar is.
24. Laat hem afkoelen.
25. En daarna is je Pauselijke pizza klaar om geconsumeerd te worden door jou en je pauselijke gezelschap.

buon appetito!

* de KIF is niet aansprakelijk te stellen voor eventuele bijwerkingen en vergissingen over het tijdstip wanneer deze maaltijd genuttigd zou moeten worden.

gedicht

Gert-Jan Pieterbaas uit Laren
Besloot om op zondag in papa's boot te gaan varen
Polo aan, ray-ban op, gast facking mooi
Beetje lachen naar die wijven ouwe, beetje geflikflooi
Afgeleid en verstoord, hield hij nauwelijks zijn pik binnenboord

Ondertussen waaide het hard, te hard, en onder grote druk
Voer Gert-Jan Pieterbaas uit Laren papa's bootje stuk
Mooie lul, wat doe je nou?
Ach, dat miljoentje terugverdienen doen we toch gauw
Veel zorgen kon hij niet baren, Gert-Jan Pieterbaas uit Laren
Tot hij werd gebeld en het nieuws kreeg te horen:
Papa is ontslagen, papa heeft zijn baan verloren
"Gelukkig hebben we nog de boot, haar vermogen is groot
Golfpetje af, Gert-Jan Pieter, zo hoeven we niet aan de bedelstaf!"
Helaas, voor Gert-Jan Pieterbaas, bleef hij niet lang gespaard voor papa's geraas
En zo moest Gert-Jan Pieterbaas uit Laren
Voor de rest van zijn dagen kleine klusjes voor zakcenten klaren

De Dino Vergadering

Het was een vroege maandagochtend toen de belangrijkste dinosaurussen in een kring bij elkaar zaten om een manifest op te stellen. Ze wilden ook meedoen met de geschiedenis, maar werden nooit toegelaten omdat er geen geschreven bronnen over hen bewaard zijn gebleven.

De Triceratops schraapte zijn keel en riep: "Bij deze verklaar ik de vergadering officieel geopend!", terwijl hij behendig zijn hamer op het plakkaat voor hem in het gras sloeg. "Vandaag is een belangrijke vergadering. Naar verluud wordt ons dinosaurussen namelijk niet de plek gegeven in de geschiedenis die wij verdienen."

"Wij hebben ook een stem!" krijste de Velociraptor, en viel daarop bijna van haar bankje af.

De Brachiosaurus naast haar knikte instemmend, zijn gigantische lange nek even kort naar beneden stekend van de boomtak boven hun hoofden. "Wij worden vergeten inderdaad." Tussen zijn tanden hingen nog een paar losse blaadjes. Hij glimlachte. "Dit is een speciale boom."

Naast hem zat de Tyrannosaurus. Zoals altijd straalde zijn blik een primitieve agressie uit. In zijn ogen viel een waanzin af te lezen, die verdacht veel doet denken aan een ongezonde moordlust en een onstilbare hunkering naar vlees. Hij zei niks, wat betekende dat hij het ermee eens was.

De Pterosaurus klapte vol verontwaardiging haar zeilen van vleugels, hief haar snavel trots de lucht in, en zei spottend: "Historici zijn alleen maar met zichzelf bezig."

Opnieuw krijste de Velociraptor: "De mensen denken dat wij een soort overagressieve reptielen zijn. Gisteren ben ik met mijn moeder naar Jurassic Park geweest in het filmtheater en ik wist niét wat in zag!"

De Brachiosaurus kauwde rustig op een tak en zei: "De mensen doen alsof ze goed geschiedenis schrijven, maar ze hebben geen idee wat voor huid of vacht wij hadden."

"Alsof wij geen manieren hebben, maar schubben? Waarom is het zo moeilijk om een dinosauruss met vacht of haar voor te stellen?" zei de Pterosaurus.

De Tyrannosaurus gromde, en sprak van achter duizend tanden: "Ze denken dat ik kaal ben. Heb je enig idee hoeveel werk deze lange, blonde krullen zijn? Ik zit 2,5 uur bij de kapper, zo'n 3x per maand, verzorg het met crèmespoeling en een speciale hoofdhuidreiniger, en ik draag haarspelden tijdens m'n slaap. Ik krijg hier nul waardering voor. Laat staan een plekje in een geschiedenisboek."

De Velociraptor onderbrak haar, opnieuw krijgend: "Mensen vinden ons niet belangrijk! En dat zegt dit kleine soortje! Met hun kleine beentjes, hun kleine armpjes!"

De dino's lachten, maar de Tyrannosaurus keek haar boos aan, en brulde agressief, "Er is niks mis met kleine armpjes!"

"Orde!!! Orde!!!" De Triceratops sloeg krachtig zijn hamer. "Orde in de kring!!!" Alle dino's zwegen. "Genoeg over onze veren en vachtjes! Het is mij reeds bekend dat de mensen ons niet in de geschiedenis opnemen, omdat zij de geschiedenis beschouwen als een van geschreven bronnen. En schrijven dat kunnen wij niet."

Er klonk een hard gesnuif. Verontwaardigd briede de Tyrannosaurus. Hij draaide zich om met een luide brul, en sloeg zijn staart tegen een boomstam die met een knal in duizend stukjes versplinterde. "Pfff! Hoe verwachten ze dat ik ga schrijven? Ik kan nog niet eens bij m'n eigen lul!"

Een stem sprak de dino's toe vanuit de hoogte. Het was de Brachiosaurus, die met rood aangelopen ogen en een brede glimlach, nog steeds op blaadjes kauwde. "Ze vergelijken ons met kippen."

"En dat voor een stel autistische apen met een eeuwigdurende existentiële crisis!" krijste de Velociraptor. Alle dino's lachten instemmend.

Ook de Pterosaurus moest lachen. "Apen gedomesticeerd door hun eigen uitvindingen!" De dino's lachten opnieuw.

"Dat terwijl ze belachelijk schrijven!" zei de Triceratops. "Gisteren stond op internet dat wij zijn uitgestorven. Uitgestorven! Ha!"

De dino's lachten. De Tyrannosaurus gromde luidkeels. Toen nam de Brachiosaurus de spotlight. Hij hief zijn lange nek tot de grond op ooghoogte met de andere dino's. Zijn ogen waren knalrood. "Weet je wat ik las? We zijn uitgestorven door toedoen van een komeet. Een komeet! Wij dino's! Allemaal dood!"

Alle dinosaurussen schaterden het uit van het lachen. Zoiets geks hadden ze nog nooit gehoord. Tranen liepen over hun wangen. De Velociraptor kreeg bijna geen adem meer en sloeg hard op de grond. Uit de bek van de Tyrannosaurus kwam een vreemde, hoge kries die niet stopte. De Pterosaurus had inmiddels in haar broek geplast, en de Triceratops stikte in zijn snorharen.

Plotseling klonk in de verte een keiharde knal. Een stofwolk zo hoog als de hemel zelf rees op. Vanuit de explosie schoten rokende stenen door de lucht, die naast de kring insloegen als bommen. Vol ongeloof keken de dino's naar de verdoemenis die op hen afstuwde. Toen begon iedereen in paniek weg te rennen.

Allen werden zij verzwolgen door de aarde. Allen zijn zij uitgestorven. Deze gebeurtenis is gereconstrueerd op basis van een ooggetuigeverslag van een Kleio-lid die toevallig langs fietste. Die is maar net ontkomen.

De KIF-Roddelpagina

In deze editie van de KIF introduceren wij een nieuwe rubriek: De KIF-Roddelpagina. Wij hebben de roddels, die jullie in onze kunstige roddeldoos hebben gestopt of die stiekem aan ons zijn verteld, verwerkt in een volledig anoniem stuk. Wij noemen dus geen namen in deze rubriek en weiden zo min mogelijk uit over de personen in kwestie. Hierdoor kunnen alle Kleioten en andere KIF fangirls smullen van de sappigste roddels. Hierbij dus een selectie van de meest interessante en spraakmakende geruchten waar de Privé en de Story nog wat van kunnen leren.

We beginnen met een licht gedateerde roddel, maar wel een hele spraakmakende! Het verhaal achter deze roddel begint op het Introductieweekend. Het gaat over een redelijk hongerige man. De Kleioot in kwestie is een echte gentleman in zijn kledingdracht. Nette schoenen (op zijn minst suède) en een pantalon zijn dingen waar je hem aan kan herkennen. Deze rechtse rakker was echt aan het jagen op snerpende hertjes. Volgens onze bronnen is dit aardig gelukt. Na een aantal alcoholische versnaperingen was de jacht geopend en zo heeft deze man niet één, maar twee eerstejaars te pakken gekregen. Verder weten wij ook dat de man in kwestie op de Battlefieldtour ook op jacht was. Er gaan geruchten dat hij ook hier de monden van kudde meisjes en jongens beter heeft leren kennen met zijn tong. Hopelijk is zijn huidhonger nu gestild en kan hij rust nemen, voordat hij weer dorstig op jacht gaat naar een nieuwe prooi. Wij willen hem in ieder geval feliciteren met zijn prestaties tot zover dit jaar.

Het volgende stuk gaat niet over het uitwisselen van speeksel, maar dat maakt deze roddel niet minder het lezen waard. Hier gaat het namelijk over een zekere Kleioot die heeft gesjoemeld met geld van de vereniging. Wij geven zo min mogelijk weg over de man waar wij het nu over hebben, maar de volgende details zijn strikt noodzakelijk om te begrijpen wat voor gevaarlijke combinatie aan attributen deze Kleiotische crimineel tot zijn beschikking heeft. Zo blijft zijn identiteit geheim, terwijl de roddel niet volledig onbegrijpelijk blijft. Deze Kleioot heeft vaak een Kleio trui aan, komt uit Amsterdam, is goed met getallen en heeft ook nog eens de Kleio pas tot zijn beschikking. De roddel over deze man begon toen de kroegen en andere alcohol schenkende taferelen weer hun deuren openden. Menig student werd verblijd door een koud pilsje; hier werd ruim van genoten. Op de avond van dit incident was deze man al aardig onder de invloed van verdovende middelen, maar had zich vergist in de hoeveelheid geld op zijn rekening. De pinautomaat weigerde zijn betaling, en de barmedewerker vertelde de man dat hij geen saldo had. Nu schrok deze man en bedacht een snood plannetje: hij trok de Kleio-pas uit zijn portemonnee en voltooide de transactie. De man sloeg toen volledig door en werd redelijk baldadig. Flessen champagne en wodka werden besteld, allemaal betaald met de Kleio-pas. Deze informatie is allemaal bevestigd. Helaas kunnen wij niet bevestigen hoeveel geld er van de Kleio rekening is gehaald, maar een ooggetuige zei dat er 'kanker dikke doekoe stuk is geslagen op de bar'.

Kleio heeft dit jaar een nieuwe lichting gekregen. Zij behoren tot de 'volwassen-geworden-tijdens-de-pandemie' generatie en zoeken daarom elke dinsdag graag café DIEP! op. Helaas laat de pandemie hen nog steeds niet met rust en moest hierdoor de geliefde kroeg eerder haar tap dichtklappen. Gelukkig ging het feest in een tropische setting door bij iemand van de eerder genoemde lichting. Hier kon iedereen terecht voor nog een lekker pilsje, wijntje, babbeltje of ander vermaak. Volgens het laatste nieuwtje uit de KIF-roddeldoos is hier het een of ander misgegaan. Er zou hier, volgens de ene inzending, een romantisch diner hebben plaatsgevonden. Twee Kleioten zouden hier hebben genoten van een heerlijke struisvogelbiefstuk. De gebeurtenissen hiertussen zijn onbekend en waarschijnlijk te verschrikkelijk om op zo'n klein roddelbriefje te schrijven, want vervolgens was er in de lift van de gastheer een goed gevulde grondpizza achtergelaten. In de wandelgangen van het Bushuis heeft de redactie hier meerdere uitspraken over opgevangen: "Ik hoorde dat het de volgende dag nog steeds van de spiegel afdroop." en "Als je de wc niet eens kan halen, is het ook maar beter dat diegene onderweg naar buiten was. Dit is echt geen Kleio gedrag hoor."

De groep die dit jaar meeding op de Battlefieldtour was divers en gemoedelijk. De een bleef met plezier tot vroeg in de ochtend in de plaatselijke disco, de ander lag naar een Belgische Tripel al op een oor. De verschillen werden pas echt duidelijk toen de "Grote Kleio Bouw Wedstrijd" werd gehouden. Met blauwe, gele, rode en bruine blokjes werden grootste werken gemaakt. Bij menig Kleioot ging het technische architecten hart sneller kloppen. Natuurlijk is, net als bij de leden van de groep, het ene bouwwerk de ander niet en stortte deze toch in. Na de zoveelste keer dat het helse kabaal van een bezweken constructie de centrale hal bereikte, kwam er een zeer bekend Kleioot naar buiten stormen. Gelukkig heeft dit lid voldoende inspraak in het verloop van het weekend en werden de blokken netjes opgeruimd. Nu vroegen wij ons op de redactie af wat het volgende is wat ons wordt afgepakt. Levend stratego op introductieweekend? Of keihard meezingen met Hazes op een feest? De roddelredactie is benieuwd hoe ver het gaat komen. Graag horen we meer over dit soort aankomende restricties die dit jaar aangekondigd gaan worden, zodat men zich goed kan voorbereiden op de verschrikkelijke gevolgen.

Het is de droom van ieder lid dat er op een dag Kleio baby's zullen verschijnen. Dit jaar zijn er naast de bestaande stellen, scharrels, flings en onenightstands weer een paar bij gekomen. De namen zullen niet genoemd worden, maar ze zijn zeker bekend bij de redactie. De spanning tussen jaargenoten is om te snijden. Zo is een eerstejaars al tijdens de Intreeweek gereserveerd, voordat het eerste college of officiële borrel überhaupt had plaatsgevonden. Op het Introductiekamp was het warm en onrustig op de slaapzalen. Na de royale kroegentocht zijn er meerdere koppels gezien die samen de nacht ingingen. Zeer begrijpelijk na de hoeveelheid shotjes die daar aanwezig waren. Ook op de Battlefieldtour is er hier en daar op een hoek of in een steeg even gefriemeld tussen Kleioten. Zelfs tijdens het dictee werd er verhit gekoekeloerd vanuit de schoolbanken. Namens de gehele vereniging wil de redactie alleen maar zeggen: "Ga zo door!" Zo komen die Kleio koters er op een dag zeker wel. Hoog tijd om een kinderopvang commissie te starten op zolder.

De letters C, X en Y, wat een ongelofelijke agterbakse kut letters die kakes verpest, pakketten te laat opstuurt en het laggen in het sirkus verpest

De letter C: soms maakt hij een sss klank soms een kuh klank en met een h maakt hij een gee klank, en in een heel enkel geval sje klank. Waarom hebben we de c nog?! we hebben alternatieven voor alles wat een C kan. en de ç kan van mij al helemaal de tiefus krijgen, wat een kut Fransen die dit hebben bedagt. Ik ga tog niet naar Kurasao.

Een kleine gsgiedenis van de C. Het begon allemaal ergens rond 8000-5000 voor Kristus of, voor alle protestanten onder de hoede des Duivels, Gristus, met de uitvinding van het sgrift in Mesopotamië en Egipte. Langzaam groeide dit Mesopotamisje sgrift uit tot Akkadisj. Ook het Fenisisj en het Hebreeuws kwamen op in het Nabije Oosten. Ondertussen in Griekenland kwamen lineair A en B opgang, Deze zijn mogelijk afgeleid van het Fenisisj, het Hebreeuws of het Egiptisj. De Etrusken namen het Grieks weer over en bragten het in hun eigen vorm naar Rome, waardoor het Latijnse sgrift uiteindelijk over heel Europa bekend was. In het Grieks was er geen C. Maar hadden ze de: Χχ,Γγ,Σσς,Kk oftwel de Gi, Gamma, Sigma en

de Kappa. Latijn maakte van alle woorden die een Kappa klank hadden een C. Maar de C had geen s of g of sje klank in het Latijn! Dit kwam pas in het Kerklatin. Dit is gewoon een trap tegen je koksieks, een ontheiliging van het evangelie, een kokk in je reet.

Overigens mag ook de x verdwijnen! hij heeft zijn klank gewoon gestolen van de K en de S! De ksielofon kan gerust zonder zijn Andreaskruisje. Hoewel de Xx afgeleid is van de Xx, betekent nog niet dat we hem nodig hebben! Ook de Y is zo kut als wat! Waarom deze kan weer vervangen worden door de ie of de i. En laat mij niet beginnen over de Kombinaties AU en de OU, of de IJ en de EI, of de F en de V. Waarom?! De Briefen van de Koning gaan gerust niet vantaseren over een eksistentie krisis over het sgreifen van hun term. En al helemaal worden ze niet aud met een outomaat.

Dus..... Neerlandisi doe er wat aan! Of beter gezegd Kommissaris ekstern voor je plannen uit en annekseer Helios! Oh wagt jij wau Kanvas annekseren.... annekseer ook Helios maar dan. Dan dragen we hen wel op het Nederlandse alphabet te moderniseren!

In Flanders Fields

De Battlefield Tour van 2021 was vooral koud en nat. Het weer in en rond Ieper had geen enkel medelijden met haar Nederlandse bezoekers. De enige momenten dat het droog bleef, zaten de Nederlandse studenten in de bus, onderweg naar weer een ander indrukwekkend litteken van de Grote Oorlog. De rijen grafstenen, bijgestaan door ontzagwekkende monumenten, wachtten de verkleumde Nederlanders op. Het leek of de oorlogsherinneringen samenwerkten met het gure weer, om haar bezoekers ook maar een glimp te kunnen tonen van wat daar ruim honderd jaar geleden is gebeurd.

Misschien wel het meest indrukwekkende oorlogsmonument op schrift is het gedicht van John McCrae. Tijdens de oorlog schreef hij *In Flanders Fields*. Een gedicht dat tijdens de oorlog, maar vooral na de vrede, is uitgegroeid tot het meest invloedrijke literaire werk over de Grote Oorlog. En niet zonder reden. Daarom wijkt de KIF voor even af van haar gangbare verloop van zaken, en publiceert zij iets dat niet geschreven is door een KIF-redacteur of Kleio-lid. Lees hieronder het gedicht van McCrae.

In Flanders fields the poppies blow
Between the crosses, row on row,
That mark our place; and in the sky
The larks, still bravely singing, fly
Scarce heard amid the guns below.

We are the Dead. Short days ago
We lived, felt dawn, saw sunset glow,
Loved, and were loved, and now we lie

In Flanders fields.

Take up our quarrel with the foe:
To you from failing hands we throw
The torch; be yours to hold it high.
If ye break faith with us who die
We shall not sleep, though poppies grow
In Flanders fields.

Doe er iets of doe er niets mee. De klaproos draagt in ieder geval voor eeuwig haar bijzondere betekenis met zich mee.

Onze geheime aanbieder

Normaal noemen we geen namen in onze foliage, maar voor deze éne keer maken we een uitzondering. Wij hebben vernomen dat de KIF een geheime aanbieder heeft. In een nog niet zo ver verleden, de dag van de 'speeddateborrel' voor commissies, kregen wij een verrassend bericht van een aardige sjaars, volgens ons was het Tim. Deze vriendelijke meneer stelde dat hij door ene 'Mart' op de aanwezigheid van de KIF was gewezen. Volgens deze 'Mart' behoort de KIF tot de top der commissies binnen Kleio, al dan niet tot de top van het gehele studieverenigingenlandschap an sich. Het was Tim dan ook aan te raden zich aan te melden voor deze glorieuze commissie. Daar zijn we het uiteraard volledig mee eens. Ook wij beschouwen onze commissie als de crème de la crème binnen Kleio. Want laten we wel wezen, welke commissie heeft de moed om zichzelf op een hoger voetstuk te plaatsen dan die van de KIF. Zelfs over de positie van het bestuur ten opzichte van die van de KIF valt te twisten. Maar enfin, we zijn deze 'Mart' dus ontzettend dankbaar voor zijn aanbeveling. Echter, ondervinden we op het moment een enorme complicatie.

Who the fuck is 'Mart'? Wij hebben nog nooit van deze 'Mart' gehoord. We weten dat hij ons heeft aanbevolen, dus hij weet van ons bestaan. Daarom bestaat de kans dat hij een Kleioot is. Tevens weten we dat deze 'Mart' twee jaar geleden met enkele Feco-leden in het Intreegroepje zat. Deze informatie is echter oraal overgeleverd, waardoor de betrouwbaarheid een flinke deuk heeft opgelopen. Zijn aanwezigheid is daarbij wel een aantal keren opgemerkt tijdens hoorcolleges. We kunnen daarom aannemen dat 'Mart' een echt bestaand persoon is en geen imaginair verzinsel van Tim.

Helaas stopt onze bewijslast aldaar. Navraag op de speeddateborrel zelf leverde bitter weinig op. Deze mysterieuze 'Mart' heeft in zijn Kleio-verleden weinig sporen achtergelaten. Daarom rest ons nog één laatste hoop, namelijk onze geliefde KIF. Via deze weg doen wij een oproep aan iedere lezer van onze gewaardeerde foliage. Ken jij iemand die 'Mart' heet en is deze 'Mart' toevallig fan van de KIF? Stuur ons dan met spoed een mail naar dit adres: whothefucks'Mart'@vk.ru.org of naar kif@kleio-amsterdam.nl.

Maak Geschiedenis weer sexy!

In mijn alweer drie jaar durende studie Geschiedenis heb ik bijzonder veel momenten gehad dat de stof een beetje aan me voorbij ging. Je kent het wel, zo'n werkgroep waar je in terecht komt als je te laat inschrijft voor Geschiedenislab of Verdiepingsvak dat je dan echt geen reet kan boeien. Of eentje die in de beschrijving wel heel leuk leek, maar dan vervolgens in de praktijk een grotere teleurstelling is dan de communicatie met de UvA. Ik weet niet wat het is maar vaak pakt de stof me gewoon niet. Natuurlijk is het wel interessant om de culturele impact van het wapen van Hensbroek te analyseren, maar op één of andere manier mis ik soms de spanning, de sensatie.

Dat ik laatst in de rij stond voor de kassa van de Dekamarkt - ik weet het, maar ze hadden nog geen zelfscankassa's - zag ik tussen de boodschappen van de persoon voor me zo'n ordinaire roman liggen. Waarschijnlijk ken je het wel, op de cover zo'n gast met een goddelijk lichaam die dan net als Clark Kent zogenaamd een kantoorbaantje moet hebben, en als titel '*Getemd door de administratief medewerker*' of iets dergelijks. In de eerste instantie deed het me niet veel, maar na het afrekenen bleef het boekje maar in mijn gedachten rondzwerven. Zelfs tijdens het avondeten en in bed kon ik nergens anders aan denken. Ik herinnerde mij dat mijn moeder ze maar al te graag mee nam op vakantie, of naar het strand. Wat is het nou dat dat soort boekjes nog altijd in de schappen liggen en ook daadwerkelijk gelezen worden?

Toen wist ik het. mensen zijn natuurlijk over het algemeen gewoon gore geilerds. "Gaat voort en vermenigvuldigt u" moet God tegen Adam en Eva gezegd hebben, en óf ze dat hebben gedaan, mijn hemel wat een hoeveelheid mensen leeft er tegenwoordig op deze aarde. Is dat misschien wat de geschiedschrijving dan nodig heeft? Willen mensen niet gewoon lezen over wat een lekkernijen er wel niet hebben rondgelopen in onze geschiedenis? Talloze socio-psychologische studies laten zien dat ons uiterlijk veel invloed heeft op onze levenservaringen, dat moet toch ook vroeger zo zijn geweest? Je kan mij niet vertellen dat sommige historische figuren niet zo bekend zijn geworden zonder dat hun hete lichamen en perfecte gezichten daar ook maar enige rol in hebben gespeeld?

Waar zijn de analyses waarmee we kunnen aantonen wat een power-bottom Caesar wel niet moet zijn geweest in zijn relatie met Nicomedes? Laat mij simpen voor keizerin Theodora, één van de grootste girlbosses van de geschiedenis! Wat een Queen. Oh nee, keizerin. Waarom zijn er geen studies naar hoe de kaaklijn van Willem van Oranje, de Daddy des Vaderlands, het verloop van de Opstand beïnvloedde? Wees nou eerlijk, ik ben toch niet de enige die een vreemd gevoel in zijn buik krijgt van zijn portret door Anthonie Mor? Ik wil de collegezalen verlaten met rooie oortjes en mijn gedachten bij de échte reden dat Alexander de bijnaam 'De Grote' heeft. Hoe heeft hij anders zijn legers tot in India achter zich aan laten lopen? Rot op met je linguistic of cultural turn, geef mij de sexual turn!